

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ (Ιωάν. ιβ' 1-18)

1 Απριλίου 2018

Ό Κύριος είσερχεται σήμερα θριαμβευτικά στά Ίεροσόλυμα. Πλήθος κόσμου ξεχύθηκε στούς δρόμους, για νά τόν ύποδεχθεί μέ κλαδιά ἀπό φοίνικες. Εύλογημένος ὁ ἐρχόμενος, φώναζαν, ἐν ὄνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεύς τοῦ Ἰσραήλ.

Τά βαΐα τῶν φοινίκων συμβόλιζαν τήν νίκη τοῦ Χριστοῦ καί προμήνυαν τήν ἀνάστασή του. Ποιοί ἀποτελοῦσαν τά πλήθη; Μήπως οἱ ἄρχοντες καί ἀνθρωποι ἀνωτέρας τάξεως; Μήπως οἱ μεγάλοι καί τρανοί τῆς ἐποχῆς; Ὁχι. Ό απλός λαός ἔτρεξε νά Τόν προϋπαντήσει καί μέ τρόπο αὐθόρμητο ἐκδήλωσε τόν σεβασμό του καί τήν ἀναγνώρισή του πρός τόν Χριστό. Τόν ἐπευφημοῦσε ὡς βασιλέα καί ἐπίγειο ἄρχοντά του. Τόν ἀποκαλοῦσε εὐλογημένο καί ἀπεσταλμένο τοῦ Θεοῦ, δηλαδή Μεσσία. Φώναζαν, ὡσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις, πού πάει νά πεῖ, σῶσε μας, σύ ὁ Ὑψιστος. Ἐπάνω σωτηρία, κάτω ἔρχεται φιλανθρωπία.

Στή γῇ πατοῦσαν, μά στόν οὐρανό βρίσκονταν. Σῶμα εἶχαν, ἀλλά μέ τούς ἀγγέλους ἥσαν κοινωνοί. Ίουδαῖοι στό ὄνομα, χριστιανοί στήν πραγματικότητα. Ὄλο τό πλῆθος ἀπό τόν οὐρανό, ἀπό πάνω ἔλαβε τήν μαρτυρία καί τόν φωτισμό. Πῶς ἀλλιῶς γνώριζε ὁ ὄχλος, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι βασιλιάς, ἀφοῦ δέν τόν ἔβλεπαν νά φοράει βασιλικό διάδημα; Δέν φοροῦσε βασιλικά ἐνδύματα, δέν τόν συνόδευε στρατιωτικό ἄγημα, δέν προηγεῖτο ἵππικό καί χρυσοποίκιλτα ἄρματα. Πῶς τό κατάλαβαν; ἀπό ποῦ ἤξεραν, ὅτι εἶναι βασιλιάς; Μελετοῦσαν τήν Ἀγία Γραφή.

Λίγες ὅμως ἡμέρες μετά ὁ λαός θά ἀποδοκιμάσει τόν Διδά-σκαλο. Θά τόν διώχνει ἀπό τήν ζωή του, θά τόν παραδώσει στό θάνατο. Θά ζητάει τήν σταυρική του καταδίκη.

Ποῦ εἶναι τά ὡσαννά καί οἱ ζητωκραυγές; Αύτά τώρα λησμονήθη-καν, πετάχθηκαν στήν ἄκρη. Τώρα ὡρύονται καί ἀγριεμένοι φωνάζουν σταυρωθήτω. Γιατί ὅλα αὐτά; Γιατί ἡ παρουσία τοῦ Χριστοῦ γιά κάποιους ἥταν καί παραμένει ἐνοχλητική. Οἱ ἄρχοντες, οἱ μεγάλοι καί ἰσχυροί ἔβαλαν σέ ἐνέργεια τό σχέδιό τους. Μέ δημαγωγικό καί ὑποκριτικό τρόπο ἐπεισαν τόν λαό, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος εἶναι ἐπικίνδυνος γιά τόν τόπο.

Καί ὁ λαός παρασύρεται ἀπό αὐτούς. Ξέχασε τά θαύματα. Λησμόνησε τά λόγια του. "Ἐκλεισε τά μάτια του στίς θεραπεῖες. Πλέον δέν ἀκούει καί δέν θυμᾶται ούτε τίς δικές του προηγούμενες ζητωκραυγές. Ὁ ὄχλος συνειδητά ἡ ἀσυνείδητα στέκεται ἀπέναντι στόν Ἰησοῦ καί ζητᾶ τή θαυμάτωσή του.

Καί νά σκεφθεῖ κανείς, ὅτι ὄλοι αὐτοί ἥσαν θρησκευόμενοι, πού ἥρθαν ἀπό διάφορα μέρη τοῦ Ἰσραὴλ, ἀνέβηκαν στά Ἱεροσόλυμα, γιά νά προσκυνήσουν στό ναό τοῦ Σολομῶντος καί νά γιορτάσουν τήν μεγάλη γιορτή τοῦ Ἐβραϊκοῦ Πάσχα. Πῆγαν νά λατρέψουν τόν Θεό, ἀλλ' ἔγιναν θεοκτόνοι. Ἐφόνευσαν τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ιστορική αὐτή πραγματικότητα, ἀγαπητοί μου, πρέπει νά μᾶς προβληματίσει. Εύρισκόμεθα πρό ἔξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα. Πολλοί χριστιανοί, τώρα τήν Μεγάλη Ἐβδομάδα, θά τρέξουν στούς Ναούς, θά γεμίσουν τίς Ἐκκλησίες. Καταλαβαίνουμε ἄραγε τό βαθύτερο νόημα τῆς σταυρώσεως; Θά συγκινηθοῦμε συναισθηματικά καί θά κλάψουμε γιά τόν Χριστό. Μά δέν εἶναι προτιμότερο νά κλάψουμε γιά τούς ἐαυτούς μας καί τίς ἀμαρτίες μας; Ἔτσι εἶπε ὁ Κύριος στίς γυναῖκες, πού ἔκλαιγαν πίσω του, ὅταν ἀνέβαινε τόν ἀνηφορικό δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ φορτωμένος τόν σταυρό. Γυναῖκες τῆς Ἱερουσαλήμ, γιά σᾶς νά κλαῖτε, ὅχι γιά μένα. Γιά τίς συμφορές, πού πρόκειται νά σᾶς βροῦν.

Θά ἀνάψουμε πολλά κεριά αὐτές τίς μέρες, μά δέν θά φωτισθοῦν μέσα μας τά σκοτάδια τῆς δικῆς μας ζωῆς καί ψυχῆς. Θά ἐτοιμάσουμε πλούσια τραπέζια καί θά ἀπολαύσουμε τά ἀγαθά τοῦ Θεοῦ. Θά αἰσθανθοῦμε ὅμως τήν ἀνάγκη νά καθήσουμε στό δικό Του τραπέζι; Στήν Άγια Τράπεζα, στή Θεία Κοινωνία;

Ἀγαπητοί μου,
Στήν Μεγάλη Ἐβδομάδα πού ξεκινᾶ ὄφείλουμε νά συμφιλιωθοῦμε πρῶτα μέ τόν ἐαυτό μας καί κατόπιν μέ τούς ἄλλους. Εἶναι ἀνάγκη νά ἀναπαυθοῦμε μέσα ἀπό τή συγχώρηση τοῦ μυστηρίου τῆς ἔξομολογή-σεως. Ἄν δέν κάνουμε ἔτσι, χάνουμε ἄλλη μιά πνευματική εὐκαιρία.

Θά ἥταν σωτήριο ἂν αὐτό τό Πάσχα ἀποδειχθεῖ γιά ὄλους μας διαφορετικό ἀπό ὄλα τά προηγούμενα. Νά εἶναι ὅντως Πάσχα. Ἔνα πέρασμα δηλαδή σέ ὄρθή νοοτροπία καί τρόπο. Σέ πνευματική ζωή. Σύμφωνη μέ τά μέτρα τοῦ Χριστοῦ. Νά ἀγαπήσουμε τούς σταυρούς τῆς ζωῆς μας γιά νά πλησιάσουμε τόν Σταυρό τοῦ Χριστοῦ καί νά ἀφήσουμε τό πανάγιο Αἷμα Του νά τρέξει πάνω μας. Νά μᾶς ποτίσει, νά μᾶς χορτάσει, νά μᾶς καθαρίσει, νά μᾶς μεταμορφώσει καί νά μᾶς ἀναστήσει. AMHN.

[dkpdf-button]